

MGL

Dragi, doma sem!

Kljub svoji navidezni lahkotnosti nam besedilo angleške avtorice Laure Wade marsikaj pove in zlahka razumemo, zakaj je letos v Londonu prejela nagrado Laurence Olivier za najboljšo novo komedijo. V uradni najavi ljubljanske predstave lahko preberemo, da je nastanek besedila »navdihnila fetišizacija domačnosti in raznih nostalgicnih vsebin popkulture«. Prikazuje namreč mlado žensko, ki se po letih zahtevne kariere v poslovnem svetu odloči, da bo povsem spremenila svoje življenje in začela živeti v slogu in duhu petdesetih let prejšnjega stoletja. Za uresničitev tega cilja mora spremeniti svoje gospodinjstvo, pohištvo ter odnos do moža, ki odslej preživlja oba, se v službo vozi z avtomobilom iz petdesetih let in s težavo vzdrži pritisk, odtujenost in enoličnost novega življenja. S to bizarno situacijo Laura Wade prikaže, da dobri stari časi ne obstajajo, da je vsak čas po svoje težak, da ni romantične preteklosti, v katero bi se lahko zatekli in tako zbežali pred težavami sedanjosti. Vsi liki v predstavi so izraziti in samosvoji; ker so tudi odlično za-

igrani, zares z zanimanjem sledimo njihovem razvoju. Ob glavni junakinji, vsiljivo prijazni in navdušeni, trmoglavo neposlušni in vase zaverovani Judy (Iva Krajnc Bagola) nastopa še pet oseb njenega družinskega in prijateljskega kroga: mož Johnny (Jure Henigman) je sicer pripravljen sodelovati in se marsičemu odpovedati, a v sebi zadržuje tudi veliko nejevolje, je nesproščen, resigniran, tudi neodločen in izgubljen v bizarni situaciji, ki jo povsem obvladuje in narekuje njegova žena; mama Sylvia (Bernarda Oman) si obupno prizadeva ozavestiti hčerko, jo prepričati, naj odstopi od svojega načina življenja, in se hkrati ne zaveda, da je sama v mladosti, zaradi podobnega razočaranja nad družbenim sistemom, pristala na podobno nerealen družbeni eksperiment, ki se ni dobro izteklo; prijateljica Fran (Tjaša Železnik) je pripravljena nedolžnega človeka obsoditi nezvestobe, medtem ko goji iluzijo o uspešnosti lastnega zakona in si nikakor ne prizna, da njen mož (Uroš Smolej) pod navidezno prijaznostjo skriva mnoge seksistične in druge sovražne misli ter se ne odreče nobeni priložnosti za varanje oziroma nadlegovanje drugih žensk; Johnnyjeva šefinja Alex (Viktorija Bencik Emeršič / Miranda Trnjanin) pa je, kljub temu, da predstavlja osovraženi kapitalizem, trezna, zabavna in celo čuteča.

Režija Nine Šorak je prav tako zelo izrazita; njeni poudarki so močni in očitni in njenemu konceptu predstave so podrejeni vsi elementi uprizoritve: takoj ob vstopu v dvorano nas preseneti na zadnji steni močno povečana podoba glavne junakinje; igralci občasno govorijo v mikrofoni ali sedijo na delno vrtljivem odru, ki ruši trdnost njihove drže ali otežkoča fokus njihovega pogleda. Nekaterim gledalcem so ti simboli všeč, saj poudarjajo pomene in sporočila komedije ter ustvarjajo dodatno dinamiko; drugim se zdijo nepotrebni ali celo moteči, saj so sporočila dovolj pronicljivo izražena že s samim besedilom in igro.

Besedilo je prevedla Tina Mahkota, ki je ansamblu tudi posodila star gospodinjski priročnik, knjigo svoje mame, Marjane Deržaj, iz katere so gledališčniki nekaj besedil vključili v predstavo.

Mirjam Novak